

Arrest

nr. 247 747 van 19 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtoun te zijn en het soenitisch geloof te belijden. U bent 18 of 18 en een half jaar voor uw persoonlijk onderhoud geboren in Arghesh, een subdorp van het dorp Bari Kali, gelegen in het Khogyani district van de Afghaanse provincie Nangarhar. Uw vader was de malik van jullie dorp. De taliban wou dat uw vader stopte om voor de overheid te werken en ze bedreigden hem twee maal telefonisch. Uiteindelijk doodde de taliban uw vader. Ze plaatsten een bom op de weg waar uw vader langs moest om naar het districtshuis te gaan. Die dag reden ook zijn bodyguard A. K. (...) en een dorpeling genaamd T. M. (...) mee.

Drie dagen na de dood van uw vader kwamen er een paar dorpingen om een stempel vragen voor hun applicatie bij het leger. In afwezigheid van uw vader gaf u die stempel. Een dag later kreeg u een dreigbrief met daarin de boodschap dat u zich moest melden bij de taliban binnen de drie dagen. U ging niet naar de afspraak en daarom stuurde de taliban een tweede brief met de boodschap dat ze u bij versterk veroordeeld werd en dat ze u zouden doden als ze u vonden. Elf dagen na de dood van uw vader ging u met uw moeder naar de velden. Ineens kwamen er twee mannen op de motor en ze wandelden naar jullie toe. Uw moeder zei dat u moest weglopen en u liep zo snel u kon. Uiteindelijk begonnen de mannen op u te schieten en uw vinger werd geraakt. U slaagde erin om naar het huis van uw schoonbroer te lopen en die bracht u naar het ziekenhuis. U verloor door de aanval een vingerkootje. Die nacht bracht u door in het huis van uw schoonbroer en u vertrok er de volgende dag. U verliet uw dorp voor het Suikerfeest, de papaver was reeds geoogst en het was tijd om de tarwe en mais te zaaien. U reisde gedurende ongeveer drie of drie en een half jaar naar België waar u op 30 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw tazkara, de tazkara van uw vader, twee medische attesten, vier foto's, twee dreigbrieven, de stempel van uw vader en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofdte van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd,

achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerder verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U trachtte immers, tevergeefs, het CGVS ervan te overtuigen dat u minderjarig en ongeletterd bent, geen contact meer zou hebben met uw familie in Afghanistan, dat uw vader de Malik van uw dorp was en dat u nooit uw dorp zou hebben verlaten (CGVS p.4, 5, 6, 7, 8).

Zo merkt het Commissariaat-Generaal (CGVS) ten eerste op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd (verklaringen DVZ, punt4; gehoorverslag CGVS p.5). Het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 14 augustus 2019 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,8, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, een goede schatting is. De door u voorgelegde tazkara kan deze beoordeling niet veranderen, aangezien dit document eenvoudig nagemaakt kan worden (zie "landeninformatie", document 5). Door een jongere leeftijd op te geven in het gehoor op DVZ en op het CGVS heeft u dan ook getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantast.

Ten tweede kon uw bewering ongeletterd te zijn niet overtuigen (CGVS p.8). Het CGVS vond immers twee Facebook-profielen van u terug, een profiel onder de naam J. K. (...) en een tweede profiel onder de naam J. A. (...) (zie "landeninformatie", documenten 2 en 3, CGVS p.10). U bevestigde ook dat deze twee profielen u toe behoren, zij het dat het tweede profiel, onder de naam van J. A. (...), volgens u werd aangemaakt door de bewaker van uw vader (CGVS p.5, 10). Op het profiel van J. A. (...) op 5 oktober 2017 werd een foto geplaatst waarop u te zien bent in een school, met verschillende schoolboeken. Op hetzelfde profiel werd op 29 januari 2017 dan weer een foto geplaatst waarop u te zien bent terwijl u werkt op een laptop (zie "landeninformatie", document 3.d). Geconfronteerd met de foto van u in de school beweerde u dat deze foto in de madrassa genomen werd voor de show en dat u hiervoor de schoolboeken van u en uw vrienden gebruikte (CGVS p.10). Deze verklaring komt evenwel weinig overtuigend over daar uw omgeving eerder een school en geen moskee blijkt te zijn. Op beide Facebook-profielen bent u daarenboven bijzonder actief en reageert u schriftelijk op tal van foto's, hetgeen niet overeenstemt met uw bewering ongeletterd te zijn. Uw bewering dat het profiel onder de naam J. A. (...) werd aangemaakt door de bewaker van uw vader en dat hij u gebruikte om anoniem te blijven, kan hierbij niet overtuigen. U verklaarde immers aanvankelijk dat het profiel u toe behoorde (CGVS p.10). Slechts wanneer u geconfronteerd werd met de info op dit Facebook-profiel waarop wordt vermeld dat u afkomstig was uit Kabul, studeerde aan Kabul universiteit en leefde in Jalalabad wist u plots te vertellen dat het profiel de bewaker van uw vader toebehoorde (CGVS p.10). Dat u na confrontatie uw verklaringen dermate wijzigt komt evenwel weinig overtuigend over. U maakte daarenboven niet aannemelijk dat het profiel door de bewaker van uw vader werd aangemaakt. Zo wist u nauwelijks iets te vertellen over deze vermeende bewaker. U slaagde er zelfs niet in om te zeggen of de bewaker getrouwd was of van waar hij afkomstig was (CGVS p.13, 15). U verklaarde nochtans dat hij in jullie gastenkamer woonde (CGVS p.12). Dat u dergelijk essentiële informatie niet kan geven over iemand die bij jullie inwoonde, kan dan ook allesbehalve overtuigen. Hierbij is het overigens merkwaardig dat de bewaker alles in het werk stelde om zijn anonimiteit en veiligheid te garanderen, maar dat hij hierbij wel het volledige leven van de zoon van de Malik die hij moest bewaken deelt met de wereld. Hierdoor bracht hij immers ook u in het gevaar. Het is voorts vreemd dat er bijzonder veel foto's van u op dit profiel staan. Indien dit profiel werkelijk iemand anders toebehoorde die u gebruikte om zijn anonimiteit te garanderen, dan kan verwacht worden dat slechts een beperkt aantal foto's van u zou plaatsen. Bovendien verklaarde u dat de bewaker ook om het leven kwam in de aanslag op uw vader. Deze aanslag vond volgens de Afghaanse nieuwssite Pajhowk plaats op 30 juli 2017 (zie "landeninformatie", document 7). Toch werd dit profiel actief na de dood van de bewaker van uw vader nog bijzonder actief gebruikt. U heeft het CGVS er dan ook niet van kunnen overtuigen dat u het profiel onder de naam J. A. (...) niet zelf aanmaakte en de reacties op dit profiel niet zelf plaatste. Uit voorgaande kan dan ook worden besloten dat u over een hogere opleidingsgraad beschikt dan u wenst te laten uitschijnen.

Ten derde kon het CGVS vaststellen dat u over een groter netwerk beschikt dan u wenst te laten uitschijnen. Zo bent u er niet in geslaagd om consistente verklaringen af te leggen betreffende uw contact met uw familie. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud beweerde u namelijk geen contact meer te hebben met uw familie omdat uw GSM twee maal gestolen werd (CGVS p.7). Ook via andere mensen of via Facebook zou u uw familie niet hebben kunnen contacteren, hetgeen op zich al merkwaardig is (CGVS p.7). Desondanks slaagde u er wel in om uw schoonbroer te contacteren zodat hij u de nodige documenten voor uw verzoek om internationale bescherming kon bezorgen (CGVS

p.14). Hieruit blijkt dan ook duidelijk dat u wel contact heeft met uw familie in Afghanistan. Hierbij dient er overigens op gewezen te worden dat de post die u van uw schoonbroer ontving verzonden werd van Jalalabad en niet van Khogyani. Voorts blijkt u op uw twee Facebook-profielen wel over een bijzonder groot netwerk te beschikken met tal van vrienden afkomstig van Kabul, Jalalabad en Pakistan (zie "landeninformatie", documenten 2.b, 3.c, 3.d). Bij het profiel onder de naam J. K. (...), dat na uw vertrek uit Afghanistan werd aangemaakt kan dit uitgebreid netwerk nog te wijten zijn aan het netwerk dat u opbouwde tijdens uw reis naar België, maar voor het profiel onder de naam J. A. (...) gaat deze redenering niet op. Zo heeft u een aantal vrienden die herhaaldelijk reageren op de foto's die u plaatste op dit profiel voor uw vertrek uit Afghanistan die van allerhande plaatsen afkomstig blijken te zijn behalve Khogyani. Zo reageerden op een foto die u plaatste op 3 mei 2017, en dus voor uw vertrek uit Afghanistan, onder meer D. U. (...) die in Turkije leeft en werkte in Kabul, A. H. A. (...) die in Kabul leeft, F. A. (...) die afkomstig is van Jalalabad, S. P. (...) die studeerde in Jalalabad en woont in Pakistan en N. Ah. (...) die leeft in Kabul (zie "landeninformatie", document 3.d en 3.e). Dat deze vrienden actief reageren op uw foto's wijst er op dat u een nauwer contact heeft met hen dan enkel een connectie op Facebook. Bovendien staat op uw eigen profiel dat u afkomstig bent van Kabul, studeerde aan de Kabul universiteit en dat u leeft in Jalalabad (zie "landeninformatie", document 3.a en 3.b). Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat deze info aan uw profiel werd toegevoegd om te bluffen (CGVS p.10). De combinatie van deze mededeling en de verblijfplaatsen van uw naaste vrienden doen evenwel een minder onschuldige verklaring vermoeden.

U bent er ten vierde niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat uw vader Malik was. Zo kon u nauwelijks concrete informatie geven over het beroep van uw vader. U gevraagd naar een concrete takenpakket van uw vader, kwam u niet verder dan de verklaring dat hij brieven stempelde voor tazkara's en aanvragen om het leger en de politie te vervoegen (CGVS p.6). Van de oudste zoon van de Malik kan evenwel verwacht worden dat hij een meer uitgebreide kennis zou hebben van deze functie. Wanneer u vervolgens gevraagd werd met wat voor problemen de mensen naar uw vader kwamen, kwam u niet verder dan een algemene verwijzing naar grondconflicten zonder deze enigszins verder te duiden (CGVS p.6). Bij een vraag naar voorbeelden van bemiddeling die uw vader gevoerd heeft als Malik, kwam u niet verder dan een verhaal over twee broers die ruzie hadden en dat uw vader hen een knuffel heeft laten geven om het goed te maken, maar u slaagde er niet in om uit te leggen hoe uw vader dit conflict concreet oploste (CGVS p.17). Deze verklaringen kan eender wie van eender waar in Afghanistan geven en bewijzen geenszins dat u de zoon van een Malik bent. U had voorts geen idee of uw vader contacten had met de taliban (CGVS p.6). In een conflictrijke regio zoals Khogyani district, is het evenwel van essentieel belang dat een Malik goede contacten heeft met alle partijen zodat hij ook kan onderhandelen waar nodig. Dat u geen flauw idee heeft wat uw vader op dit vlak deed komt dan ook weinig overtuigend over. U wist daarenboven niet of uw vader ooit ging stemmen, laat staan waar de mensen gingen stemmen (CGVS p.8-9). Als zoon van een vooraanstaand figuur met nauwe contacten met het districtshuis kan nochtans enige politieke noties verwacht worden, in casu quod non. U wist voorts niet wie Malik werd na de dood van uw vader, terwijl u wel nog twaalf dagen in Khogyani bleef na het overlijden van uw vader (CGVS p.14).

U slaagde er tevens niet in om aan de hand van documenten het profiel van uw vader te onderbouwen. Zo legt u foto's neer van de begrafenis van uw vader, maar hierop bent u zelf niet te zien. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u thuis aan het huilen was met uw moeder (CGVS p.17-18). Deze verklaring lijkt echter weinig aannemelijk. Volgens uw eigen verklaringen betreffende uw leeftijd was u ongeveer 15 jaar oud wanneer uw vader overleed, volgens de leeftijdstest was u 19 jaar oud. In beide gevallen was u voldoende oud om aanwezig te zijn bij de begrafenis van uw vader. Zeker in de context van de dood van een vooraanstaand figuur kan verwacht worden dat zijn zoon aanwezig zou zijn op de begrafenis, in casu quod non. U slaagt er voorts niet in om andere documenten of foto's neer te leggen waaruit kan besloten worden dat u de zoon bent van de Malik van Bara Arghesh. De stempel die u neerlegt en die uw vader zou toebehoren kan evenmin uw verklaringen staven. Uit de vertaling van deze stempel blijkt dat dit een stempel is van H. M. Z. (...) van Arghesh, terwijl de naam van uw vader en de malik van Arghash die gedood werd in een bomaanslag S. A. (...) is. De tazkara van uw vader die u neerlegt kan het profiel van uw vader eveneens niet staven. De bewijswaarde van een dergelijk document is immers bijzonder relatief en kan eenvoudig zelf worden nageemaakt of via corruptie verkregen worden. Bovendien valt uit de tazkara niet af te lijden dat uw vader Malik was.

Gezien bovenstaande kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering de zoon te zijn van een Malik. Deze vaststelling wordt overigens bevestigd door uw beperkte kennis over de dood van uw vader. Zo kan u de dood van uw vader niet concreet in de tijd plaatsen. U gaf namelijk aan dat u Afghanistan 12 dagen na de dood van uw vader verliet, voor het Suikerfeest, nadat de papaver geoogst werd en wanneer de tarwe en mais gezaaid moest worden (CGVS p.4). Volgens de nieuwssite Pajhwok werd de Malik S. A. (...) gedood op 30 juli 2017 en vond het Suikerfeest in Afghanistan in 2017 plaats op 25 juni (zie "landeninformatie", documenten 7, 8 en 9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt

verder dat de papaver in Nangarhar provincie eind april en beging mei geoogst wordt, dat de mais in juni en begin juli gezaaid wordt en dat graan in oktober en november gezaaid wordt (zie "landeninformatie", document 10). Hieruit blijkt dat u Afghanistan meer dan een maand voor de aanslag op Malik S. A. (...) verlaten heeft. Dat u een dergelijk ingrijpende gebeurtenis niet correct in de tijd kan plaatsen ondermijnt nogmaals uw bewering de zoon van de Malik S. A. (...) te zijn. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan het profiel en de dood van uw vader, tast het CGVS in het duister betreffende het werkelijke profiel en de verblijfplaats van uw vader.

Er kan ten vijfde geen geloof gehecht worden aan beweerde problemen in Afghanistan. Zo baseert u uw volledige asielrelaas op het profiel van uw vader dat reeds ongeloofwaardig bevonden werd. Ook aan uw verklaringen betreffende de vervolging die u persoonlijk zou ervaren hebben kan vanwege tal van vaag- en tegenstrijdigheden geen geloof gehecht worden. Zo is de werkwijze van de taliban allereerst bijzonder vreemd. U verklaarde dat de taliban uw vader immers telefonisch bedreigde, maar dat ze bij u plots dreigbrieven begonnen te sturen (CGVS p.11). Deze plotse verandering van werkwijze is toch enigszins merkwaardig. Het is daarenboven opvallend dat u beweert dat de taliban in hun eerste dreigbrief aan u aangaven dat u drie dagen had om u bij hen te melden (CGVS p.11). Zo gaf de taliban u immers een vrijgeleide om uw dorp te ontvluchten. Dat de taliban vervolgens nogmaals een tweede dreigbrief stuurde om u in te lichten dat uw termijn verstreken was en ze u nu wel zouden doden als ze u vonden kan evenmin overtuigen (CGVS p.11). Als de taliban het immers op u gemunt had en u voor een ultimatum gesteld hadden lijkt het weinig waarschijnlijk dat zij u hier nog eens via een nieuwe dreigbrief van op de hoogte zouden stellen. De taliban wist u immers wonen daar ze u een dreigbrief konden bezorgen. Er is dus geen reden waarom de taliban u niet na drie dagen meteen zou komen opzoeken in de plaats van een nieuwe dreigbrief te sturen. De dreigbrieven die u neerlegt kunnen uw verklaringen daarenboven allesbehalve staven. Uit de vertaling van deze documenten blijkt immers dat deze opgesteld zijn op 18 en 26 mizan 1396, hetgeen in de Gregoriaanse kalender overeenstemt met 10 en 18 oktober 2017. Volgens uw verklaringen had u Afghanistan reeds voor het Suikerfeest op 25 juni 2017 verlaten en dus ongeveer vier maanden voor u de dreigbrieven zou ontvangen hebben. Alles wijst er dan ook op dat deze brieven gefabriceerd werden ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

Daarnaast is de aanleiding van uw vervolging zeer vreemd. Zo zou u de stempel van uw vader gebruikt hebben na de dood van uw vader (CGVS p.8). De dood van uw vader was evenwel meteen gekend en werd beschreven in een nationale krant. De stempel van uw vader had dus geen bewijswaarde meer. Er is met andere woorden geen enkele reden waarom u die stempel zou gebruiken. Bovendien beschikt u zoals eerder gesteld niet over de stempel met de naam van uw vader. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de aanleiding voor uw vervolging door de taliban. Bovendien stemt het gedrag dat u stelde in de periode na de dood van uw vader niet overeen met de door u aangehaalde vrees. Zo bleef u ondanks herhaaldelijke bedreigingen door de taliban simpelweg in uw eigen huis wonen (CGVS p.11). Dat u geen enkele poging deed om u te verbergen voor de taliban ondermijnt uw vrees dan ook in ernstige mate. Ook over de aanval door de taliban kon u geen geloofwaardige verklaringen afleggen. Zo is het vreemd dat de taliban de moeite doen om u op te zoeken in de velden, maar u gewoon laten lopen zonder u te achtervolgen (CGVS p.13). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u over een brug moest lopen en dat de taliban hier niet over konden met hun motors (CGVS p.13). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen aangezien u eerder verklaarde dat de taliban reeds van hun motor waren afgestapt toen ze naar u toe kwamen waardoor ze u perfect te voet zouden kunnen achtervolgen (CGVS p.8). Hierbij is het overigens vreemd dat er verschillende talibs u achterna zaten en dat u "slechts" geraakt bent aan uw vinger. U heeft het CGVS er tevens niet van kunnen overtuigen dat u een vingerkootje verloor door de aanval van de taliban. U slaagt er immers niet in om te vertellen welke behandeling u kreeg in het ziekenhuis, noch op welke wijze u uw vinger zou verzorgd hebben tijdens uw reis (CGVS p.14). U kwam immers niet verder dan de vermelding dat u geen herinnering had aan het ziekenhuis omdat u flauw gevallen was en dat u tijdens uw reis soms een pijnstillertje moest nemen voor de pijn aan uw vinger (CGVS p.4). Van iemand die een deel van zijn vinger verloor door een schotwond, kan toch een meer gedetailleerde beschrijving van dit voorval verwacht worden. Dat u niet eens in staat bent om zelfs nog maar het vernieuwen van het verband van uw vinger te vermelden kan alles behalve overtuigen. Wat betreft het medisch attest dat u neerlegt waaruit blijkt dat u een vingerkootje verloor en dat er metaal in deze vinger zit, dient te worden gesteld dat u om velerlei redenen uw vingerkootje verloren kan hebben. Deze medische attesten bewijzen geenszins hoe of wanneer u deze verwondingen opliep. Tot slot is het bijzonder vreemd dat u na uw behandeling in het ziekenhuis simpelweg terug naar huis keerde waar de taliban u makkelijk zou kunnen vinden (CGVS p.11). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u naar het huis van uw schoonbroer ging en niet uw eigen huis (CGVS p.14). Deze verklaring blijkt evenwel in strijd met uw eerder verklaring naar huis te zijn gekeerd (CGVS p.11). Wat er ook van zij, het huis van uw schoonbroer, de man van uw zus, kan

bezwaarlijk beschouwd worden als een veilig onderkomen waar de taliban u niet zou kunnen vinden. U heeft het CGVS dan ook niet kunnen overtuigen van uw beweerde vervolging door de taliban.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanspraak, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-67, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), komt

duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel evenals uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel, de beroepsactiviteiten van uw vader e, uw familiaal netwerk. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socioeconomisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De documenten die u voorlegde en nog niet besproken werden kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet wijzigen. Het merendeel van de door u voorgelegde documenten werden immers reeds besproken in bovenstaande beslissing. Voorts wenst het CGVS op te merken dat uw tazkara en de tazkara van uw vader hoogstens uw identiteit en herkomst kunnen aantonen, hetgeen niet betwijfeld wordt, maar deze documenten bieden geen zicht op uw recente verblijfplaatsen, profiel en familiaal netwerk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/9, § 4, 57/6, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van “*de principes van goed bestuur, zorgvuldigheid en voorzorg*”.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. De Raad bemerkt voorts dat verzoekende partij evenmin *in concreto* aangeeft op welke manier artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden en zich beperkt tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. De Raad ziet overigens niet in hoe de bestreden beslissing dit wetsartikel zou hebben geschonden, nu dit wetsartikel betrekking heeft op de bevoegdheid van de commissaris-generaal om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren in de in het artikel omschreven gevallen en *in casu* geenszins een beslissing tot niet-ontvankelijkheid werd genomen maar het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij daarentegen ten gronde werd onderzocht en een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Dit onderdeel van het middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. De Raad duidt er vooreerst op dat in de bestreden beslissing omstandig wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet voldaan heeft aan de op haar rustende plicht tot medewerking. Immers wordt op uitgebreide wijze vastgesteld dat aan het door haar voorgehouden profiel, met name dat zij minderjarig en ongeletterd zou zijn, dat zij geen contact meer zou hebben met haar familie in Afghanistan, dat haar vader de malik van haar dorp zou zijn geweest en dat zij nooit haar dorp zou hebben verlaten, geen enkel geloof kan worden gehecht. In het bijzonder wordt vastgesteld dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden minderjarige leeftijd; (ii) zij niet aannemelijk maakt dat zij ongeletterd is gelet op de informatie die blijkt uit haar twee Facebookprofielen; (iii) zij over een groter netwerk beschikt dan zij wenst te laten uitschijnen en zij er niet in geslaagd is consistente verklaringen af te leggen betreffende haar contact met haar familie; en (iv) zij niet aannemelijk maakt dat haar vader malik was, gelet op haar gebrekkige verklaringen over diens beroep, de vaststelling dat zij geen documenten bijbrengt waaruit blijkt dat zij inderdaad de zoon is van de malik van Bara Arghesh en zij verder de dood van haar (beweerde) vader niet correct in de tijd kan plaatsen. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen concrete argumenten aanbrengt die voormelde vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift wijst op haar jonge leeftijd, wijst de Raad vooreerst op de motivering in de bestreden beslissing dat aan de door verzoekende partij

voorgehouden minderjarigheid geen enkel geloof kan worden gehecht. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 7 (leeftijdsbepaling)) blijkt immers dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoekende partij op datum van 14 augustus 2019 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is, waardoor het uitgesloten is dat verzoekende partij bij het registreren van haar verzoek om internationale bescherming, op 30 juli 2019, 16,7 jaar oud zou zijn geweest zoals zij nochtans verklaarde (administratief dossier, stuk 7 (registratie verzoek om internationale bescherming) en stuk 8 (bijlage 26)). Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij blijkt derhalve dat verzoekende partij minstens 2 jaar ouder is dan dat zij aanvankelijk verklaarde. Gelet op deze significante discrepantie, blijkt duidelijk dat verzoekende partij de Belgische instanties bewust heeft trachten te misleiden over haar leeftijd. De bijgebrachte taskara doet hieraan geen enkele afbreuk, aangezien dit document eenvoudig nagemaakt kan worden (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1).

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift haar onwetendheid betreffende het concreet takenpakket van haar vader, de eventuele contacten van haar vader met de taliban, de vraag of haar vader ooit ging stemmen, wie malik werd na de dood van haar vader en de dood van haar vader tracht te verklaren door haar jonge leeftijd op dat moment, duidt de Raad erop dat in dit verband in de bestreden beslissing reeds de pertinente opmerking wordt gemaakt dat verzoekende partij volgens de resultaten van het leeftijdsonderzoek reeds 19 jaar oud was op het moment dat haar vader overleed en niet 15 jaar zoals zij zelf beweert. Immers overleed haar (beweerde) vader in juli 2017 (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 7) waardoor zij volgens de resultaten van het leeftijdsonderzoek op dat moment reeds 18,8 jaar – afgerond 19 jaar – was. Van een jongeman van 19 jaar oud die de oudste zoon is van de malik kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij een meer uitgebreide kennis heeft van de functie van zijn vader, de dood van zijn vader en de opvolger van zijn vader.

2.2.9. Verder tracht verzoekende partij de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing te verklaren door te verwijzen naar haar ongeschooldheid. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden ongeletterdheid van verzoekende partij. Immers doet verwerende partij in dit verband volgende pertinente vaststellingen: *“Het CGVS vond immers twee Facebook-profielen van u terug, een profiel onder de naam J. K. (...) en een tweede profiel onder de naam J. A. (...) (zie “landeninformatie”, documenten 2 en 3, CGVS p.10). U bevestigde ook dat deze twee profielen u toe behoren, zij het dat het tweede profiel, onder de naam van J. A. (...), volgens u werd aangemaakt door de bewaker van uw vader (CGVS p.5, 10). Op het profiel van J. A. (...) op 5 oktober 2017 werd een foto geplaatst waarop u te zien bent in een school, met verschillende schoolboeken. Op hetzelfde profiel werd op 29 januari 2017 dan weer een foto geplaatst waarop u te zien bent terwijl u werkt op een laptop (zie “landeninformatie”, document 3.d). Geconfronteerd met de foto van u in de school beweerde u dat deze foto in de madrassa genomen werd voor de show en dat u hiervoor de schoolboeken van u en uw vrienden gebruikte (CGVS p.10). Deze verklaring komt evenwel weinig overtuigend over daar uw omgeving eerder een school en geen moskee blijkt te zijn. Op beide Facebook-profielen bent u daarenboven bijzonder actief en reageert u schriftelijk op tal van foto's, hetgeen niet overeenstemt met uw bewering ongeletterd te zijn. Uw bewering dat het profiel onder de naam J. A. (...) werd aangemaakt door de bewaker van uw vader en dat hij u gebruikte om anoniem te blijven, kan hierbij niet overtuigen. U verklaarde immers aanvankelijk dat het profiel u toe behoorde (CGVS p.10). Slechts wanneer u geconfronteerd werd met de info op dit Facebook-profiel waarop wordt vermeld dat u afkomstig was uit Kabul, studeerde aan Kabul universiteit en leefde in Jalalabad wist u plots te vertellen dat het profiel de bewaker van uw vader toebehoorde (CGVS p.10). Dat u na confrontatie uw verklaringen dermate wijzigt komt evenwel weinig overtuigend over. U maakte daarenboven niet aannemelijk dat het profiel door de bewaker van uw vader werd aangemaakt. Zo wist u nauwelijks iets te vertellen over deze vermeende bewaker. U slaagde er zelfs niet in om te zeggen of de bewaker getrouwd was of van waar hij afkomstig was (CGVS p.13, 15). U verklaarde nochtans dat hij in jullie gastenkamer woonde (CGVS p.12). Dat u dergelijk essentiële informatie niet kan geven over iemand die bij jullie inwoonde, kan dan ook allesbehalve overtuigen. Hierbij is het overigens merkwaardig dat de bewaker alles in het werk stelde om zijn anonimiteit en veiligheid te garanderen, maar dat hij hierbij wel het volledige leven van de zoon van de Malik die hij moest bewaken deelt met de wereld. Hierdoor bracht hij immers ook u in het gevaar. Het is voorts vreemd dat er bijzonder veel foto's van u op dit profiel staan. Indien dit profiel werkelijk iemand anders toebehoorde die u gebruikte om zijn anonimiteit te garanderen, dan kan verwacht worden dat slechts een beperkt aantal foto's van u zou plaatsen. Bovendien verklaarde u dat de bewaker ook om het leven kwam in de aanslag op uw vader. Deze aanslag vond volgens de Afghaanse nieuwssite Pajhowk plaats op 30 juli 2017 (zie “landeninformatie”, document 7). Toch werd dit profiel*

actief na de dood van de bewaker van uw vader nog bijzonder actief gebruikt. U heeft het CGVS er dan ook niet van kunnen overtuigen dat u het profiel onder de naam J. A. (...) niet zelf aanmaakte en de reacties op dit profiel niet zelf plaatste. Uit voorgaande kan dan ook worden besloten dat u over een hogere opleidingsgraad beschikt dan u wenst te laten uitschijnen.”. De Raad stelt vast dat verzoekende partij desbetreffend in haar verzoekschrift niet verder komt dan te herhalen dat zij het profiel op naam van J. A. niet zelf aanmaakte en dat zij dit profiel louter heeft “gevoed”, zonder evenwel voormelde pertinente vaststellingen *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren. Gelet op het voorgaande, kan geen enkel geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde ongeletterdheid waardoor haar verwijzing hiernaar evenmin de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing kan verklaren.

2.2.10. Waar verwerende partij het weinig geloofwaardig acht dat zij haar familie niet kan contacteren, houdt verzoekende partij vol dat zij tevergeefs haar familie probeerde te contacteren en meent zij dat *“voor zover niets het tegendeel bewijst, de tegenpartij de verzoeker moet geloven”*. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat het allerminst kan overtuigen dat zij geen contact meer zou hebben met haar familie, gelet op haar inconsistente verklaringen dienaangaande. In de bestreden beslissing wordt er immers op gewezen dat hoewel verzoekende partij beweerde geen contact meer te hebben met haar familie omdat haar GSM twee maal gestolen werd en zij ook via andere mensen of via Facebook haar familie niet zou hebben kunnen contacteren, vastgesteld moet worden dat zij er blijkbaar desondanks wel in slaagde om haar schoonbroer te contacteren zodat hij haar de nodige documenten voor haar verzoek om internationale bescherming kon bezorgen, waaruit dan ook duidelijk blijkt dat zij wel degelijk contact heeft met haar familie in Afghanistan. Verzoekende partij laat geheel na deze vaststelling te verklaren, waardoor zij bezwaarlijk kan volhouden dat zij geen contact heeft met haar familie.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij op haar twee Facebookprofielen over een bijzonder groot netwerk blijkt te beschikken met tal van vrienden afkomstig uit Kabul, Jalalabad en Pakistan, opwerpt dat *“ze ook de volledige of gedeeltelijke informatie konden uitvinden, vermoeden of dromen maar ook kan de verzoeker niet weten over wie het gaat”*, meent de Raad evenwel dat haar bewering dat al haar vrienden op Facebook op hun profiel zouden liegen over de plaats waarvan zij afkomstig zijn, zoals zij lijkt voor te houden, allerminst ernstig is. Waar verzoekende partij overigens stelt dat zij *“niet (kan) weten over wie het gaat”*, en zij dus lijkt voor te houden dat zij deze vrienden op Facebook niet kent, wijst de Raad nog op de vaststelling in de bestreden beslissing dat deze vrienden actief reageren op haar foto's, hetgeen erop wijst dat verzoekende partij een nauwer contact heeft met hen dan enkel een connectie op Facebook. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet verder komt dan het uiten van blote beweringen zonder de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen in dit verband *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij inzake de foto's van de begrafenis van haar vader stelt dat zij hierop niet te zien is omdat zij bij haar moeder was, wijst de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds wordt opgemerkt dat de verklaring van verzoekende partij dat zij tijdens de begrafenis van haar vader thuis aan het huilen was met haar moeder weinig aannemelijk is, aangezien zij volgens haar eigen verklaringen ongeveer 15 jaar oud was wanneer haar vader overleed en volgens de leeftijdstest 19 jaar oud was, en dus in beide gevallen voldoende oud was om aanwezig te zijn bij de begrafenis van haar vader, waarbij er tevens op gewezen wordt dat zeker in de context van de dood van een vooraanstaand figuur verwacht kan worden dat zijn zoon aanwezig zou zijn op de begrafenis. De foto's die zij bijbrengt van de begrafenis van haar vader, maar waarop zij zelf niet te zien is, tonen dan ook op geen enkele wijze aan dat zij de zoon is van de malik van Bara Arghesh.

2.2.13. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden profiel.

2.2.14. De Raad is verder van oordeel dat aangezien verzoekende partij haar volledige asielrelaas baseert op het profiel van haar vader dat reeds ongeloofwaardig bevonden werd, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde problemen in Afghanistan met de taliban. Bovendien dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing nog verschillende vaststellingen worden gedaan die het ongeloofwaardig karakter van deze voorgehouden problemen bevestigen. Meer bepaald wordt in dit verband opgemerkt dat (i) de door verzoekende partij omschreven werkwijze van de taliban bijzonder vreemd is; (ii) de neergelegde dreigbrieven haar verklaringen allerminst kunnen staven nu deze opgesteld werden op 10 en 18 oktober 2017, terwijl verzoekende partij Afghanistan reeds voor het

Suikerfeest op 25 juni 2017 verlaten had en dus ongeveer vier maanden voor zij de dreigbrieven zou ontvangen hebben, waardoor alles erop wijst dat deze brieven gefabriceerd werden ter staving van haar verzoek om internationale bescherming; (iii) de door verzoekende partij beweerde aanleiding van haar vervolging eveneens zeer vreemd is, nu het niet geloofwaardig is dat zij de stempel van haar vader zou gebruiken na diens dood daar zijn dood meteen gekend was en beschreven werd in een nationale krant; (iv) het gedrag van verzoekende partij in de periode na de dood van haar vader niet overeenstemt met de door haar aangehaalde vrees aangezien zij ondanks de bedreigingen simpelweg in haar eigen huis bleef wonen; (v) zij geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de aanval door de taliban; (vi) zij evenmin kan overtuigen dat zij een vingerkootje verloor door de aanval van de taliban en (vii) het ten slotte bijzonder vreemd is dat zij na haar behandeling in het ziekenhuis simpelweg terug naar huis keerde waar de taliban haar makkelijk zou kunnen vinden. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren. Immers beperkt zij zich tot de opmerking dat de authenticiteit van de dreigbrieven niet betwist wordt en een verwijzing naar het door haar bijgebrachte attest waaruit blijkt dat zij een vingerkootje verloor stellende dat haar verwondingen haar vrees voor vervolging bewijzen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij hiermee geheel voorbij gaat aan de motivering in de bestreden beslissing dat alles erop wijst dat de dreigbrieven gefabriceerd werden ter staving van haar verzoek om internationale bescherming en de motivering betreffende het medisch attest dat verzoekende partij om velerlei redenen haar vingerkootje kan verloren hebben en dat dit attest geenszins bewijst hoe of wanneer zij deze verwondingen opliep. Het verweer van verzoekende partij biedt dan ook allerminst soelaas en de voormelde motieven van de bestreden beslissing blijven onverminderd overeind.

2.2.15. Aangaande het door verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde internetartikel "*La récolte de pavots à l'opium va profiter au trésor de guerre des islamistes radicaux*" (vrije vertaling: 'de papaveroogst zal de oorlogskas van radicale islamisten ten goede komen') van *FranceInter* (bijlage 6 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift nergens verwijst naar dit bijgebrachte artikel waardoor het niet duidelijk is wat uit dit artikel zou moeten blijken en wat zij hiermee wil aantonen. De Raad bemerkt volledigheidshalve dat dit artikel geen informatie bevat over de oogsttijden van papaver in de provincie Nangarhar en dan ook op geen enkele wijze de informatie van verwerende partij weerlegt waaruit blijkt dat de papaver in de provincie Nangarhar eind april en begin mei geoogst wordt.

2.2.16. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden gewezen op de medewerkingsplicht die op de verzoeker om internationale bescherming rust. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij de asielinstanties zicht biedt op zijn werkelijke socio-economische achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop hij kan steunen en zijn reële financiële draagkracht, zodat kan worden beoordeeld of hij over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor de asielinstanties onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Aangezien uit wat voorafgaat duidelijk blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden profiel, met name dat zij minderjarig en ongeletterd zou zijn, dat zij geen contact meer zou hebben met haar familie in Afghanistan, dat haar vader de malik van haar dorp

zou zijn geweest en dat zij nooit haar dorp zou hebben verlaten, besluit de Raad dat verzoekende partij in gebreke blijft een duidelijk en waarheidsgetrouw zicht te bieden op haar (socio-economisch) profiel dat zij had voor haar komst naar België en haar familiaal netwerk in haar land van herkomst. Door haar gebrekkige medewerking op dit punt kan niet worden nagegaan of van verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aan het willekeurig geweld in haar regio van herkomst onttrekt door zich in een ander deel van haar land van herkomst te vestigen, zoals voorzien in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat in haar hoofde geen risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet voorhanden is. Een loutere verwijzing naar informatie omtrent de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst (bijlagen 2-5 van het verzoekschrift), met name de provincie Nangarhar, volstaat, gelet op bovenstaande vaststellingen, dan ook geenszins om een nood aan subsidiaire bescherming aan te tonen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 2 juli 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT